

DE SEQUERES I D'AIGUATS

A la nostra dura, però estimada, terra de la Segarra, això de les sequeres i dels aiguats no és cosa d'avui, ni d'ahir, ni de molt més abans quan encara no havien sentit parlar de l'efecte hivernacle, ni de la contaminació, ni de totes les misèries que cada dia van sortint.

Aquesta feta que us vull contar l'havien explicat al meu padrí, de manera que no me'n doneu la culpa ni a mi ni a ell, en tot cas doneu-la al temps, a la poca memòria o al que vulgueu.

Una sequera com aquella ni els més vells l'havien vista. Les basses van ser les primeres que es van eixugar. Començant per les de sola pedregosa i seguint per les d'argila pura. El bat de sol que havia caigut aquell estiu les havia deixat amb el terra esquerdat i sense una gota d'aigua. Després va ser el Sió-Torrent que diem per aquí- que només servava aigua en els clots més fondos i més inaccessibles. Les peixeres, aquestes preses de pedra que feien i encara fan, antosta al Torrent per agafar aigua per regar, en conservaven una mica, però no pas a la part superior d'on sortia la sicla-segla-, sinó a la part inferior en el gran sot que el saltant de l'aigua de les rubinades, havia excavat.

La collita havia estat migrada. Tan migrada que ni la llavor van fer i la resta, la vinya i els ametllers feien llàstima de veure. Solament els olivers conservaven el seu verd característic, però res més. La poca rapa-flor- que havien tret havia caigut sense ni deixar-la més raquítica de les olives. Les plantes dels horts tocaven dels dos caps a terra. Resumint: misèria i companyia.

Aquell diumenge de mil vuit-cents setanta i escaig, la conversa que tenien els homes en sortir de missa tocava, ja us ho podeu pensar, sobre aquest tema.

Tot i la gravetat de la situació, no faltava qui s'agafés el tema pel costat que més cremava i, com que a més, qui té fam somia pa, un eixebrat de la colla va exclamar.

-Així plogués fins que l'aigua arribés fins a la campaneta de Santes Masses!

Bufa! Ja havia d'estar a les últimes o ben poc convençut del que demanava!

Amb tot es veu que encara era poc per a un altre més exagerat qui, tot seriós, va ficar cullerada

-Com que fins a la campaneta? Hauria de ploure fins que no passés ni un bacallà -suposo que es referia a aquells animals de quaresma que no arriben ni a dos dits de gruix- entre cels i terra!

-Home! -va dir el que havia parlat primer- Vols dir que no l'has dit massa grossa?

Sí, tots dos s'havien passat com diríem avui. I sense que vulgui dir que aquesta conversa hi tingués res a veure, pocs dies després va començar a ploure a bots i a barrals com mai ho haguessin vist i tot i que l'aigua no va arribar a la campaneta de Santes Masses, ni tan sols al peu de la capella, Déumosenguard!, tota la clotada baixava a l'ample.

Fou la rubinada de Santa Tecla (24. 09. 1874). Per a més informació d'aquesta rubinada, mireu si us plau, el número 24 de TERRA RUBRA.

JOSEP COMA